

HÀNH TRANG CUỘC ĐỜI, giải nhât văn VTLV 2015



Vedio link ngày trao giải VTLV 2015:

<https://www.youtube.com/watch?v=4vsdPFCtoyQ&feature=youtu.be>

<https://www.youtube.com/watch?v=k0QHUDV-chU&feature=youtu.be>

**HÀNH
CUỘC ĐỜI**

TRANG

Lê Ngọc Huyền

Những chiếc lá vàng rời cành, trước khi bay xuống đất, trượt lên vai áo tôi, tôi chợt bắt lấy nó, quan sát thật gần, những đường gân lá, to và rõ nổi lên, những đốm màu nâu đen như những đốm đồi mồi trên da của người lớn tuổi lộ chổ đầy trên chiếc lá, còn xung quanh bị sâu ăn nên bị khuyết lõm; có phải cây cò hoa lá cũng có tuổi và quá trình biến đổi theo thời gian như cuộc đời con người?? Thực vật không biết nói, không biết suy nghĩ nên bớt đau đớn hơn loài người!?

Tôi ngắm đờu nhìn lên cây phong cao to, trơ trọi trong sân nhà từ khi gia đình tôi dọn đến đây, nó đã hiện hữu, chắc cò hơn 30 năm! Nó chắt đi trơ trụi, khùng khi vào mùa đông và sống lại vào mùa độ xuân vò tràn trề năng lực...

Nó chắc phải chứng kiến cuộc đời của con người qua bao nhiêu phong ba bão táp, nhưng vẫn cứ im lặng như một chứng nhân biết tôn trọng đời phương, không chổ trích, cũng chổ cho ý kiến mà ung dung, tự tại “nhẹ vọt” tăng trưởng như tấm gương bình thản cho người noi theo.

Khi chổ có một mình trong vườn, tôi lại nhớ đến lời ngoại kò từ khi mới lên 7:

Mẹ tôi là người con gái có sòc, hiên lành, đặc biệt có cặp mắt to, trong veo như hồ nước, khi nhìn ai thì dường như người òy như bị cuốn trôi theo dòng nước òy. Năm 1975 khi miền Nam bị giặc ðò chiếm đóng là lúc ông ngoại bị bắt đi học tập cò tạo. Như đoán trước định mệnh, ông

đã thu xếp cho bà ngoại và mẹ tôi, người con gái rệu rã duy nhất của gia đình, đi vượt biên với hy vọng làm lại cuộc đời bên xứ người, còn hơn bị bắt bỏ đày đoạ dã man của giặc cộng!

Vì là một trong số những người đầu tiên phiêu lưu vượt biên theo đường biển, nên chúng ai có kinh nghiệm nhiều, thuyền không được trang bị đồ dụng cụ cho những ngày bị lạc hướng, mà chỉ rất sơ xài và tôi thiêu đốt đừng bị bắt lại khi ra đến cửa khu. Trên thuyền vận vận chỉ khoảng 10 người, mẹ tôi giả dạng làm cô gái quê mùa, xấu xí, mặt bôi đen lợ lợ nghe. Bà ngoại cũng giả làm dân quê lam lũ. Khi mọi người thoát được đôi mắt cú vọ của đám hải quân, cũng đã trút được một phần của gian nan. Ra đến bên ngoài hải phận thì mới thấy trời mịt mờ tối, chỉ một màu nước đen ngòm, không bến bờ, không định được hướng nào để đi cả! Cả tàu náo loạn mà theo bà ngoại kể lại như một trận hồng thủy trên tàu, người thì giằng lái, người thì chỉ hướng bắc, người nói đi hướng nam, còn ông chủ tàu thì không biết phải tin ai, vì cái la bàn bị sóng đánh nên đã rơi tùm xuống biển!! Tất cả đàn ông ai có sức thì nhào lên giành bệ lái, la lối, đánh nhau, tranh giành được thua, bỏ vệ ý kiến của mình ...còn đàn bà và trẻ con thì chỉ mới một vài cơn sóng con đã nôn thốc nôn tháo nên một phờ người....Lúc này mới thấy con người hiện nguyên hình không hơn gì những con thú ranh mãnh, tranh giành quyền lợi nhỏ mọn và bần xốn!! Đánh nhau một hồi tất cả không còn sức nữa, lăn ra một nhàoai nằm thối dơ dưới bầu trời đen kịt, từng cơn sóng mạnh đánh vào mạn thuyền, làm những tấm vải che tàu đã bị thấm nước và rách nát!

Thức ăn mang theo chỉ đủ cho 3,4 ngày thôi, những người lúc trước mạnh mẽ đánh nhau nhiều chừng nào thì bây giờ là người đuối sức trước nhất, cái đói làm tất cả lờ đờ mệt mỏi nằm la liệt, cho đến khi tàu Mã Lai đến “cứu”.

Bà ngoại không ngưng chạm nước mắt đau thương kể cho tôi nghe tiếp: